

“Пръстен с опал”, “Обичам те” и имплицитно претрансформиран в “Демон” и “Без път”) тези творби се обединяват от идеята за ЛЮБОВТА-СМЪРТ. Любовта се представя в нейната неотделимост от смъртта и даже единосьщност с нея.

Изхождайки от най-обобщителните ракурси на поетическия смисъл, можем да включим “Блян”, “Пръстен с опал” и “Обичам те” в една аксиологическа парадигма - трите текста представят изживяването на любовта като: Блаженство - Хармония - Смърт. От друга страна в “Без път” и “Демон” репрезентацията на любовта е: Смърт - Страдание - Щастие (Блаженство).

Интересно в поетиката на “Блян” и “Пръстен с опал” е присъствието на символиката на огъня **** посредством образа на творенето. Тя внушава любовта-смърт като саможертва пред олтара на вечността, като трансцендиране на влюбените чрез и в любовта.

В “Пръстен с опал” прави впечатление и асоциацията - отъждествяване на любовта-смърт с “изповед последна”. Асоциация, която, активизирайки християнско-религиозните значения на тайнствата изповед и причастие, внушава любовта-смърт като духовно очистване, като освобождаване на душите от земната греховност и връщане на съкровената човешка природа към чистия първоизвор на битието:

Ще дойдеш ти, заря-невинност всепобедна,
в одеждата на своя ароматен свян,
и то ще бъде час на *изповед последна*,
слияние в един вълшебен блян.

В такъв ракурс функционира понятието “изповед” и в “Обичам те”. Текстът на стихотворението отъждествява любовта-идеално битие с любимата. В нея Аз-ът не възплъщава своя копнеж представя за любовта. Любимата е иманентно възплъщение на любовта. Възплъщение, единосьщно с нея - тя е самата любов. Конкретност и абстракция се сливат. Изживяването на Блаженство - Хармония -

**** В древната ритуална практика огънят е същностен функционален елемент на жертвоприношението пред олтара на Бога (боговете).